

[Zahle.]

Lad os tænke os, at han ikke var kommet ind i Politik, at han var blevet Sagfører. Fordi han allerede i Slutningen af sine Studenteraar var stærkt optaget af Politik og derfor fik anden Karakter til sin Eksamen, skulde han da have sort Stempel og ikke paa nogen Maade kunne blive Højesterets-sagfører, idet han ikke havde laudabilis til sin juridiske Attestats! — det havde denne udmærkede Mand virkelig ikke, og han var dog en højt begavet Mand, navnlig i allerhøjeste Grad begavet med advokatorisk Talent. Hvis Vilhelm Lassen var gaaet Sagførervejen, kunde man her i Danmark ikke have fundet en mere skikket Mand til at møde for Højesterets Skranke end ham, men efter den bestaaende Lovgivning og den Lovgivning, man her vil opretholde — nej, sort Stempel, anden Klasses Jurist! Og saadanne Bestemmelser skal vi opretholde! Til hvad Nytte? I mange Tilfælde for at udelukke de allerdygtigste fra at komme frem til Højesterets Skranke. Man maa ikke tro, at der ikke her i Landet gaar adskillige udmærkede dygtige Sagførere, som har anden Karakter til deres Eksamen.

Denne Sag kunde naturligvis ordnes paa mangfoldige Maader. Den bedste Vej vilde være, at man ganske simpelt sagde, at naar en Mand har procederet paa fyldestgørende Maade for Landsretten i 5—6 Aar eller hvilket Aaremaal, man vil sætte, saa han er blevet en moden Mand, en erfaren og kyndig Sagfører, kan han møde for Højesteret. Naturligvis kan man ogsaa stille andre Bestemmelser op, om det er jeg villig til at forhandle i et Udvalg. Jeg haaber imidlertid, at man under ingen Omstændigheder vil fastholde denne, jeg synes, *barnagtige* Bestemmelse, at vedkommende absolut skal have første Karakter til sin Eksamen; det er virkelig noget, der intet som helst har at betyde.

Heller ikke haaber jeg, at man vil fastholde Bestemmelsen om, at den, der skal kunne gøre sig Haab om at blive Højesteretssagfører, skal procedere i 1½ Aar eller i hvert Fald have haft Adgang til at procedere i 1½ Aar paa Prøve til Højesteret; det vilde nemlig føre til en Tilstand, i hvilken der til alle de andre Privilegier, de gamle Højesteretssagførere har, blev føjet det nye, at de kunde faa gratis Arbejdskraft af dygtige Jurister. For den, der skal kunne gøre sig Haab om i Løbet af 1½ Aar at faa adskillige Sager at prøveprocedere for Højesteret, maa absolut søge ind i et gammelt Højesteretssagførerfirma og betragte det som en stor Begunstigelse, naar han kan faa en under-

ordnet Stilling i et saadant Firma. Naturligvis maa han saa gøre et stort Arbejde for en ringe Løn, idet den sande Belønning bliver, at han kan faa Sager at prøveprocedere for Højesteret i de 1½ Aar, han skal have Adgang dertil. At give de gamle Højesteretssagførere et saadant yderligere Privilegium vil jeg imidlertid betragte som meget urigtigt, og jeg haaber derfor, at denne Bestemmelse kommer ud af Forslaget.

Allerede nu har Højesteretssagførerne ganske overordentlig store Privilegier, idet de udnytter det Monopol, de har paa at møde for Højesteret, ikke alene til at skaffe sig de mange overordentlig højt lønnede Stillinger ude i Erhvervslivet, men ogsaa til at vælte hele Ansvar for Omkostningerne ved at procedere for Højesteret over paa Landsretssagførerne. Nu skulde man tro — hvad der vilde være det naturlige Forhold —, at naar en Landsretssagfører havde ført sin Sag til Ende for Landsretten, og Sagen blev appelleret til Højesteret, søgte Parten selv en Højesteretssagfører op, med hvem han traf Aftale om, at Sagen blev appelleret til Højesteret. Saadan gaar det imidlertid ikke. Det er tværtimod Landsretssagføreren, som, naar han ikke vil svigte sin Part, maa henvende sig til Højesteretssagføreren for at faa denne til at føre Sagen, og i overordentlig mange Tilfælde kræver Højesteretssagføreren, at Landsretssagføreren skal staa Højesteretssagføreren inde for alle Omkostninger ved Appellen, saaledes at det, naar Sagen bliver appelleret til Højesteret, kan ende med, at Landsretssagføreren har en hel Del Penge til gode hos sin Klient, som han ikke har villet svigte. Det oplyses for mig, at der er Tilfælde, hvor en Landsretssagfører, efter at Sagen har været paadømt ved Højesteret, har maattet indkassere i maanedlige Afdrag de Beløb, han, Landsretssagføreren, har maattet betale Højesteretssagføreren for at appellere Sagen. Her har Monopolhaverne benyttet deres Monopol paa en noget haardhændet Maade. Jeg antager, det er Højesteret ubekendt, men da det ikke er ulovligt, er Højesteret maaske ikke en Gang i Stand til at skride ind derimod. Højesteret vil af dette kunne lære, at saadanne Monopoler ikke alene kan misbruges, men ogsaa bliver misbrugt, og derfor maaske i nogen Grad blive omstemt i sit Syn paa Monopolet.

Dertil kommer, at naar endelig det økonomiske er i Orden paa den Maade, at Landsretssagføreren indestaar for alle Sagens Omkostninger — og han maa rejse til